

“El peix al cove” i el vot útil com a paranys espanyols

written by Llorenç Prats | 12 de desembre de 2021

El pragmatisme català, titllat com elogi, de pactisme o saber fer, podria conduir a una situació de no retorn per a la llengua catalana. L'autèntica espina vertebral de la nació.

La immersió lingüística és innegociable perquè és el mínim, dels mínims. La ideologia bilingüística està dissenyada per acabar liquidant de forma gradual una llengua sense estat o minoritzada. És el cas de l'idioma català.

Sense fer la independència de Catalunya, com queda pendent, atès el mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació, tot instituint una única llengua oficial arreu del país, només quedaria dins de la Constitució la plena oficialitat de l'idioma català arreu de l'estat espanyol (cas del Canadà) o bé que l'única llengua oficial dins de Catalunya, com llengua espanyola (diuen), fos el català (cas de Bèlgica).

L'aprenentatge del català (la immersió) no en garanteix, com constatem, el seu ús ni la seva utilització social o cultural, com autèntiques palanques per a la seva vitalitat. Però si més no, potencialment, ho permetria. Per això, la immersió, com a mal menor, és innegociable.

Els tribunals espanyols no posen al mateix nivell els drets individuals i els drets col·lectius. La Constitució espanyola apunta una solució però no la resol. L'idioma català, com a “modalitat lingüística” és, segons el text normatiu, “un patrimoni cultural que ha d'ésser objecte d'especial respecte i protecció”. I això al marge de l'oficialitat, la qual la delimita l'Estatut d'Autonomia, igualment, per encàrrec constitucional i sense que suposi necessàriament un “especial respecte i protecció”.

L'especialíssim “respecte i protecció” ho és en relació a les llengües preexistents al dret existent i al mateix text constitucional. L'oficialitat, en canvi, es deriva del que pugui establir-se en l'Estatut d'Autonomia.

Vet aquí, com la Constitució espanyola queda subordinada, amb deliberada ignorància de jutges i magistrats, al que ja era notori abans de la seva aprovació: que l'idioma català era la llengua de Catalunya, àdhuc dels Països Catalans, i que això s'havia de respectar i protegir, tot fomentant-ne el seu ús i fent que s'arrelés encara més.

Des dels falsos acords del 1978, falsos pel fet de deixar-ho tot confós amb males intencions, la política catalana va prioritzar el “peix al cove” amb la immersió educativa en català, bescanviant-ho per dècades de prohibició i persecució de la llengua catalana, humiliacions i menyspreus reiterats dels vilatans catalans i substitució genocida espanyola de la cultura i arrels catalanes.

Així es va poder anar tirant fins que es creia que hom ja s'oblidaria del que l'Espanya il·legal va escometre, de forma freda i calculada, contra els catalans, el seu poble i la seva nació. Hom esmenta la convivència democràtica en un joc de paraules. O persuadeix amb el vot útil per no perdre les institucions catalanes. I tot plegat, ja és un discurs retòric a superar, sobretot des de la victòria democràtica sorgida del referèndum d'autodeterminació.

Les institucions catalanes tenen pendent, per tant, activar els ressorts de reparació i justícia adients fora del marc espanyol de dominació. Aquesta acció és urgent perquè podria quedar el dubte per a un observador internacional que als Països Catalans mai s'ha prohibit o ara es discrimina l'idioma català i la seva base socioeconòmica. I és que el pragmatisme català ja es veu que no porta enlloc, doncs anar vivint sense solta ni volta és anorrear tota mena d'oportunitats per a la creativitat i per a la humanitat.